

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 516

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 12 iunie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
D E C R E T E		
826.	— Decret pentru încetarea funcției de prim-ministru al Guvernului României.....	2
827.	— Decret pentru desemnarea unui membru al Guvernului ca prim-ministru interimar	2
D E C I Z I I A L E C U R Ț I I C O N S T I T U Ț I O N A L E		
	Decizia nr. 54 din 28 februarie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, cuprinsă în dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006	3–5
	Decizia nr. 90 din 2 martie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (6) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, precum și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004	6–8

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****pentru încetarea funcției de prim-ministru
al Guvernului României**

În temeiul prevederilor ale art. 100 alin. (1) și ale art. 106 din Constituția României, republicată, precum și ale art. 42 lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere demisia prim-ministrului, domnul Nicolae-Ionel Ciucă,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se ia act de demisia domnului Nicolae-Ionel Ciucă din funcția de prim-ministru al Guvernului României și se constată vacanța acestei funcții.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iunie 2023.
Nr. 826.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****pentru desemnarea unui membru al Guvernului
ca prim-ministru interimar**

În temeiul prevederilor art. 100 alin. (1), ale art. 106 și ale art. 107 alin. (3) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 46 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se desemnează domnul Marian-Cătălin Predoiu ca prim-ministru interimar al Guvernului României, pentru a îndeplini atribuțiile prim-ministrului până la formarea noului Guvern.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 12 iunie 2023.
Nr. 827.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 54

din 28 februarie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a sintagmei „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, cuprinsă în dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a sintagmei „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, cuprinsă în dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată, din oficiu, de Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 840/213/2018/a2. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 35D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, apreciind că dispozițiile criticate sunt clare și previzibile. Infrațiunea comisă prin una dintre modalitățile prevăzute de art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006 se sancționează separat. Astfel, vor fi stabilite două pedepse pentru cele două infracțiuni care devin concurente, cea prevăzută de textul de lege criticat și cea de braconaj. Această pluralitate de infracțiuni este opțiunea legiuitorului de a pedepsi distinct persoana care desfășoară activități ilicite, în baza probelor administrate legal, în condiții de oralitate, contradictorialitate, cu respectarea tuturor garanțiilor constituționale și convenționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 16 din 9 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 840/213/2018/a2, **Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a sintagmei „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, cuprinsă în dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, excepție ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească odată**

cu soluționarea apelului declarat într-o cauză penală în care inculpații au fost condamnați în primă instanță pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de dispozițiile criticate.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, instanța judecătorească a reținut că transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42, la fel ca infracțiunile de tănuire, favorizare a infractorului sau spălare a banilor, este o infracțiune distinctă de cea de braconaj din care provine vânatul (produs al infracțiunii). Caracterul subsecvent al acestei infracțiuni — transportul vânatului — rezultă din împrejurarea că derivă dintr-o altă infracțiune care constituie situația premisă. Dacă în cazul transportului vânatului găsit împușcat ori tranșat în teren rezultă fără echivoc faptul că subiectul activ al celor două infracțiuni nu poate fi una și aceeași persoană, în cazul transportului vânatului dobândit în condițiile art. 42, nu este exclusă posibilitatea ca participantul la infracțiunea de braconaj să fie concomitent și subiect activ al infracțiunii prevăzute de art. 44 lit. d) din același act normativ. Susține că elementul material al infracțiunii prevăzute de art. 44 lit. d), în modalitatea transportului vânatului dobândit din braconaj de către subiectul activ al acestei infracțiuni, este o acțiune care se poate realiza ulterior momentului consumării infracțiunii de braconaj, potrivit unei rezoluții infracționale distincte, însă, prin natura sa, activitatea de braconaj urmărește dobândirea și folosirea vânatului, iar acțiunea de transport (în sensul deplasării, mutării, schimbării locului vânatului, cu sau fără ajutorul unui vehicul sau a unui animal utilizat pentru aport) este de la sine înțeleasă în realizarea acestui scop, astfel că nu presupune existența unei rezoluții infracționale distincte. Drept urmare, fiind circumscrisă folosirii vânatului rezultat din comiterea infracțiunii de braconaj de către subiectul activ al infracțiunii săvârșite, incriminarea transportului nu corespunde scopului avut în vedere de legiuitor cu ocazia reglementării celorlalte modalități ale infracțiunii prevăzute de art. 44 lit. d), acela de a disimula proveniența ilicită a vânatului, ci implică tragerea autorului la răspundere penală, de două ori, pentru săvârșirea aceleiași fapte, în anumite situații concrete, neputându-se stabili nici unde se termină acțiunea de dobândire a vânatului și unde începe cea de transport.

6. În continuare, instanța judecătorească arată că dispozițiile art. 44 lit. d), ce incriminează transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42, nu reprezintă o reglementare nouă, ci reproduce textul fostului art. 44 lit. b) din Legea nr. 407/2006 care a fost în vigoare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, când sintagma „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42” a fost eliminată. Legea nr. 187/2012 a intrat în vigoare la 1 februarie 2014, dată la care în Parlamentul României se derula procesul legislativ având ca obiect propunerea legislativă privind modificarea și completarea

Legii nr. 407/2006, proces finalizat ulterior acestei date prin adoptarea Legii nr. 149 din 16 iunie 2015. Susține că în procesul legislativ al Legii nr. 149/2015 s-a făcut abstracție de modificările aduse dispozițiilor art. 44 lit. b) prin art. 188 pct. 3 din Legea nr. 187/2012 (deși acestea erau deja integrate în actul de bază). Altfel spus, deși dispozițiile art. 44 lit. b) nu mai aveau în configurația lor sintagma „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, aceasta a fost preluată ca atare în corpul noului act normativ modificator, iar prin renumerotare a devenit actualul art. 44 lit. d). Făcând referire la dispozițiile art. 62 din Legea nr. 24/2000, susține că instanța de contencios constituțional trebuie să stabilească dacă parcurgerea procesului legislativ în această manieră respectă principiul legalității dedus din dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie sintagma „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42” cuprinsă de dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 944 din 22 noiembrie 2006. Dispozițiile art. 44 lit. d) au următorul conținut: „*Constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 3 ani sau cu amendă: [...] d) transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42 sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, dobândite fără respectarea condițiilor legii.*”

11. Instanța judecătorească susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5), potrivit căruia, în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie, și art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor de lege criticate dintr-o perspectivă similară, respingând excepția ca neîntemeiată. Astfel, prin Decizia nr. 630 din 13 decembrie 2022*), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a reținut că răspunderea penală este o formă a răspunderii juridice angajate ca urmare a încălcării unei dispoziții de drept penal, fapt ce dă naștere unui raport juridic de constrângere, născut ca efect al săvârșirii infracțiunii, raport ce are ca părți statul, pe de o parte,

și persoana care săvârșește infracțiunea, pe de altă parte. Conținutul raportului juridic penal de constrângere este format din dreptul statului de a trage la răspundere persoana care a săvârșit infracțiunea, prin aplicarea sancțiunii corespunzătoare, prevăzută de legea penală, și din obligația persoanei în cauză de a executa sancțiunea aplicată (Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 971 din 21 octombrie 2020, paragraful 26, sau Decizia nr. 297 din 26 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 25 iunie 2018). Astfel, Curtea a recunoscut că, în domeniul politicii penale, legiuitorul se bucură de o marjă de apreciere destul de întinsă, având în vedere că acesta se află într-o poziție care îi permite să aprecieze, în funcție de o serie de criterii, necesitatea unei anumite politici penale. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, deși, în principiu, Parlamentul se bucură de o competență exclusivă în reglementarea măsurilor ce țin de politica penală a statului, această competență nu este absolută în sensul excluderii exercitării controlului de constituționalitate asupra măsurilor adoptate. Astfel, Curtea a constatat că incriminarea/dezincriminarea unor fapte ori reconfigurarea elementelor constitutive ale unei infracțiuni țin de marja de apreciere a legiuitorului, marjă care nu este absolută, ea fiind limitată de principiile, valorile și exigențele constituționale. În acest sens, Curtea a statuat că legiuitorul trebuie să dozeze folosirea mijloacelor penale în funcție de valoarea socială ocrotită, Curtea putând cenzura opțiunea legiuitorului numai dacă aceasta contravine principiilor și exigențelor constituționale. De asemenea, Curtea a constatat că, potrivit art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, respectarea Constituției este obligatorie, așadar, Parlamentul nu își poate exercita competența de incriminare și de dezincriminare a unor fapte antisociale decât cu respectarea normelor și a principiilor consacrate prin Constituție (Decizia nr. 682 din 30 septembrie 2020, paragraful 31).

13. Plecând de la aceste premise, Curtea a observat că legiuitorul a statuat, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul penal, că există concurs real de infracțiuni când două sau mai multe infracțiuni au fost săvârșite de aceeași persoană, prin acțiuni sau inacțiuni distincte, înainte de a fi condamnată definitiv pentru vreuna dintre ele. Există concurs real de infracțiuni și atunci când una dintre infracțiuni a fost comisă pentru săvârșirea sau ascunderea altei infracțiuni. Concursul real de infracțiuni cunoaște două modalități, și anume concursul real simplu și concursul real calificat (caracterizat/cu conexitate). Concursul real simplu se caracterizează prin aceea că între faptele concurente nu există altă legătură decât cea dată de identitatea subiectului infracțiunilor. Concursul real calificat presupune săvârșirea unei infracțiuni pentru a înlesni sau a ascunde o altă infracțiune; conexitatea poate fi etiologică (o infracțiune este comisă pentru înlesnirea săvârșirii altei infracțiuni), caz în care există două infracțiuni, una scop și una mijloc, ambele comise cu intenție, ori poate fi consecvențială, infractorul săvârșind o infracțiune pentru a ascunde o altă infracțiune săvârșită anterior.

14. Așa fiind, Curtea a observat că dispozițiile art. 42 din Legea nr. 407/2006 incriminează infracțiunea de braconaj, fiind reglementate mai multe variante alternative de săvârșire a acesteia. În ceea ce privește elementul material al laturii obiective a infracțiunii de braconaj, Curtea a reținut că acesta se circumscrie, în principal, activității de vânătoare desfășurată

*) Decizia Curții Constituționale nr. 630 din 13 decembrie 2022 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 397 din 9 mai 2023.

fără respectarea condițiilor legale, iar în cazul anumitor variante alternative, emiterii de autorizații de vânatoare prin care se depășesc cotele de recoltă și cifrele de intervenție aprobate pentru fiecare gestionar, urmării vânatului rănit pe alt fond cinegetic aparținând altui gestionar, fără acordul acestuia, trecerii pe un asemenea fond cu arma de vânatoare neînchisă în toc și în afara căilor de comunicație sau utilizării, indiferent de scop, a substanțelor chimice care provoacă intoxicarea, sterilitatea sau moartea exemplarelor de faună cinegetică. În acest context, Curtea a observat că, potrivit art. 1 lit. ad) din Legea nr. 407/2006, vânatoarea reprezintă acțiunea de pândire, căutare, stârnire, urmărire, hăituire sau orice altă activitate având ca scop capturarea ori uciderea exemplarelor din speciile prevăzute în anexele nr. 1 și 2 la legea anterior menționată, aflate în stare de libertate.

15. În continuare, Curtea a reținut că dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 incriminează infracțiunea ce constă în transportul vânatului dobândit în condițiile săvârșirii infracțiunii de braconaj sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta, dobândite fără respectarea condițiilor legii. În ceea ce privește elementul material al infracțiunii reglementate de dispozițiile de lege criticate, Curtea a reținut că acesta constă în acțiuni alternative, precum transportul vânatului dobândit în condiții de braconaj sau găsit împușcat ori tranșat în teren, comercializarea, naturalizarea și orice operațiuni privind vânatul sau părți ori produse ușor identificabile provenite de la acesta.

16. Astfel, Curtea a observat că actele de conduită interzise prin cele două texte de lege se referă la acțiuni diferite, legiuitorul reglementând sancționarea diferită a acestora, ca infracțiuni distincte. Cu alte cuvinte, deși unele comportamente interzise prin dispoziția de lege criticată sunt în strânsă legătură cu infracțiunea de braconaj, acestea nu se confundă cu cele avute în vedere în cazul infracțiunii de braconaj. Astfel, voința legiuitorului a fost aceea de a nu stabili o unitate legală de infracțiune atunci când a reglementat infracțiunea de braconaj, ci a apreciat că se impun incriminarea și sancționarea distinctă a actelor prevăzute de art. 42 din Legea nr. 407/2006 în raport cu cele menționate în art. 44 lit. d) din același act normativ.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată, din oficiu, de instanța judecătorească, în Dosarul nr. 840/213/2018/a2 al Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și constată că sintagma „transportul vânatului dobândit în condițiile art. 42”, cuprinsă în dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, este constituțională în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 februarie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

17. Așa fiind, Curtea a constatat că, în esență, relația dintre comiterea infracțiunii de braconaj și săvârșirea infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 este caracterizată printr-o legătură între mijlocul utilizat și scopul urmărit. Dacă faptele prevăzute ca modalități alternative de realizare a elementului material al laturii obiective a infracțiunii de braconaj au fost urmate de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006, atunci se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

18. În acest context, Curtea a reținut că principiul de drept procesual penal *non bis in idem* presupune că nimeni nu poate fi urmărit sau pedepsit încă o dată pentru aceeași faptă pentru care a fost deja urmărit sau condamnat. Condiția fundamentală pentru a putea fi invocat dreptul pe care acest text îl consacără este ca persoana în cauză să fi suferit o condamnare, să fi fost achitată sau să se fi dispus încetarea urmăririi penale pentru fapta penală în legătură cu care este din nou urmărită sau judecată (Decizia nr. 783 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 6 din 6 ianuarie 2016, paragraful 15).

19. Având în vedere, astfel cum s-a precizat anterior, că infracțiunea de braconaj presupune alte acte materiale decât fapta incriminată de prevederile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006, Curtea a apreciat că dispozițiile criticate nu contravin principiului *ne bis in idem* — consacrat de prevederile art. 4 referitor la dreptul de a nu fi judecat sau pedepsit de două ori din Protocolul nr. 7 la Convenție. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că textul criticat nu contravine nici art. 23 alin. (12) din Constituție, astfel cum acestea sunt interpretate prin prisma exigențelor textelor convenționale antereferate.

20. Prin urmare, Curtea a constatat că nu pot fi reținute criticile autorului excepției de neconstituționalitate, în sensul că aplicarea regulilor privind concursul de infracțiuni ar presupune aplicarea a două pedepse pentru aceeași faptă, cu încălcarea principiului *ne bis in idem*, precum și că fapta incriminată prin prevederile art. 44 lit. d) din Legea nr. 407/2006 nu constituie, în realitate, o infracțiune autonomă față de cea de braconaj.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 90

din 2 martie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (6) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, precum și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (6) lit. c) și ale art. 11 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 7 alin. (6) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” (IFIN-HH) din Măgurele, județul Ilfov, în Dosarul nr. 836/93/2017 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.571D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent-șef precizează că autorul excepției a transmis la dosarul cauzei concluzii scrise, prin care arată că aceeași excepție de neconstituționalitate a fost admisă de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2020, astfel că cea din dosarul de față urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care, învederând Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2020, prin care Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate referitoare la aceleași dispoziții de lege, invocată de același autor prin prisma unor critici similare, solicită respingerea excepției de față ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 6 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 836/93/2017, **Tribunalul Ilfov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 7 alin. (6) lit. c) și art. 11 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 7 alin. (6) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” (IFIN-HH) din Măgurele, județul Ilfov, într-o cauză având ca obiect pretenții solicitate pentru neexecutarea unor obligații contractuale (erori de proiectare) stabilite printr-un contract administrativ.

6. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă exigențele unui proces echitabil, statuate în art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție, întrucât prin aplicarea *mutatis mutandis* a ipotezei

procedurii de control de legalitate a emiterii actului administrativ unilateral, respectiv extinderea acesteia asupra efectelor civile ale drepturilor și obligațiilor corelative ce iau naștere în baza contractelor administrative, se ajunge la următoarele efecte neconstituționale: (i) imposibilitatea realizării procedurii plângerii prealabile după expirarea termenului de 6 luni, calculat de la data încălcării obligației, deși dreptul material la acțiune aferent obligației încălcate nu este prescris, iar în unele cazuri nici măcar nu a început să curgă; (ii) imposibilitatea formulării acțiunii în contencios administrativ după expirarea termenului de 6 luni de la încheierea procesului-verbal de conciliere/efectuarea procedurii prealabile (maximum 6 luni de la încălcarea obligației), deși dreptul material la acțiune aferent obligației încălcate nu este prescris, iar în unele cazuri nici nu a început să curgă; (iii) limitarea excesivă devine și mai evidentă, prin reglementarea termenului de un an de decădere pentru sesizarea instanței judecătorești [prin art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004], termen calculat de la data procesului-verbal de conciliere [maximum 6 luni de la încălcarea obligației contractuale]. De asemenea, se susține că textele de lege criticate au un caracter echivoc, ambiguu și lipsit de claritate, aspect ce contravine exigențelor referitoare la calitatea legii, prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. **Tribunalul Ilfov — Secția civilă** consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, arătând că normele legale criticate sunt ambigue, neclare și imprevizibile, deoarece nu sunt corelate cu normele civile și procesual civile sub aspectul eliminării distincției între actele juridice civile și actele juridice comerciale și al eliminării concilierii directe în cazul contractelor administrative. În special în cazul unei autorități publice și al încheierii de către aceasta a unui contract, procedura plângerii prealabile și termenul de 6 luni de la data executării obligațiilor contractuale în care autoritatea publică se poate adresa instanței sunt de natură să încalce accesul efectiv la justiție, deoarece, de regulă, eventualele vicii de execuție a obligațiilor contractuale nu pot fi sesizate și constatate în termen de 6 luni de la data executării obligației, ci pe parcursul exploatării imobilului, construcției etc., așa cum este speța în cauză. Totodată, limitarea accesului liber la justiție în cazul autorităților publice este mai grav, având în vedere că principiul de bază al raporturilor de drept administrativ este prevalența interesului public față de cel privat. Mai mult, procedura plângerii prealabile este impusă numai părților din contractele de achiziție publică, în timp ce pentru aceleași categorii de contracte, încheiate potrivit principiului consensualismului, această obligație nu mai subzistă. Așadar, textele legale criticate sunt contrare art. 1 alin. (5), art. 16 și 21 din Constituție.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

9. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar, concluziile procurorului și dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

10. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

11. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum este indicat în cuprinsul încheierii de sesizare, îl reprezintă dispozițiile art. 7 alin. (6) lit. c) și art. 11 alin. (1) și (2) coroborat cu art. 7 alin. (6) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004. Din criticile formulate, Curtea reține că autorul excepției este nemulțumit, pe de o parte, de conținutul normativ al părții introductive a art. 7 alin. (6), iar, pe de altă parte, își limitează critica la dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) și la sintagma „data încheierii procesului-verbal de conciliere” din cuprinsul art. 11 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, dispoziții aplicabile în speța dedusă judecării. Totodată, Curtea reține că prin Legea nr. 212/2018 pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 658 din 30 iulie 2018, prevederile art. 7 alin. (6) au fost modificate, iar cele ale art. 7 alin. (6) lit. c) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) au fost abrogate. Având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, conform căreia pot face obiect al controlului de constituționalitate dispozițiile legale abrogate, dar care continuă să producă efecte juridice în cauză, Curtea urmează să analizeze dispozițiile legale criticate în redactarea de la data invocării excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată, conform Încheierii din 6 noiembrie 2017 de sesizare a Curții, și nu de la data trimiterii și înregistrării acestei sesizări la Curtea Constituțională (30 septembrie 2019), întrucât ele au continuat să producă efecte juridice în cauza dedusă judecării și după momentul abrogării exprese. Prin urmare, obiect al controlului îl constituie, în realitate, dispozițiile art. 7 alin. (6) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, precum și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, care au următorul conținut:

— Art. 7 alin. (6): „*Plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative are semnificația concilierii în cazul litigiilor comerciale, dispozițiile Codului de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător. În acest caz, plângerea trebuie făcută în termenul de 6 luni prevăzut la alin. (7), care va începe să curgă: [...]*”;

— Art. 11 alin. (1) lit. e) și alin. (2): „(1) *Cererile prin care se solicită anularea unui act administrativ individual, a unui contract administrativ, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate se pot introduce în termen de 6 luni de la: [...]*

e) data încheierii procesului-verbal de finalizare a procedurii concilierii, în cazul contractelor administrative.

(2) *Pentru motive temeinice, în cazul actului administrativ individual, cererea poate fi introdusă și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de un an de la data comunicării actului, data luării la cunoștință, data introducerii cererii sau data încheierii procesului-verbal de conciliere, după caz.*”

12. Prevederile constituționale indicate în motivarea excepției sunt cele cuprinse în art. 1 alin. (5) în componenta sa privind calitatea legii și în art. 21 alin. (1)—(3) privind accesul liber la justiție.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textele legale criticate au mai constituit obiectul unei alte excepții de neconstituționalitate invocate de același autor, față de aceleași critici de neconstituționalitate, excepție soluționată prin Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 din 11 martie 2020, prin care Curtea Constituțională a admis excepția și a constatat următoarele: 1) dispozițiile art. 7 alin. (6) din Legea nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, sunt constituționale numai în măsura în care nu impun autorității publice contractante parcurgerea procedurii prealabile; 2) sintagma „are semnificația concilierii în cazul litigiilor comerciale, dispozițiile Codului de procedură civilă fiind aplicabile în mod corespunzător” din cuprinsul dispozițiilor art. 7 alin. (6) și dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, precum și sintagma „data încheierii procesului-verbal de conciliere” din art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 sunt neconstituționale.

14. Pentru a ajunge la această soluție, Curtea a examinat, mai întâi, evoluția legislativă a dispozițiilor criticate și a constatat că, în forma sa inițială, art. 7 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 asimila procedura prealabilă în cazul acțiunilor care vizează contractele administrative cu procedura concilierii specifică litigiilor comerciale, motiv pentru care textul prevedea expres aplicarea în mod corespunzător a dispozițiilor din Codul de procedură civilă, mai precis a art. 720¹, iar prin Legea nr. 262/2007 s-a introdus precizarea potrivit căreia plângerea prealabilă trebuie făcută într-un termen de 6 luni, calculat în funcție de anumite momente indicate exact de lege. Dispozițiile art. 720¹ din Codul de procedură civilă au fost abrogate odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă — Legea nr. 134/2010, însă art. 7 alin. (6) din Legea nr. 554/2004 nu a fost modificat în mod corespunzător. Față de această incongruență legislativă, în practica judiciară s-a consacrat interpretarea potrivit căreia și în ipoteza contestării contractelor administrative este obligatorie, aidoma actelor administrative, parcurgerea procedurii plângerii prealabile. Or, Curtea a constatat că această interpretare judiciară are valențe neconstituționale, reținând, în esență, că este deosebit de dificil, dacă nu chiar imposibil de aplicat procedura plângerii prealabile, specifică actelor administrative, prin analogie, și contractelor administrative, care, fiind acte juridice bilaterale încheiate între o instituție publică și o entitate de drept privat, sunt, în principiu, irevocabile. Revocarea actului de către autoritatea publică emitentă reprezintă, însă, rațiunea instituirii procedurii prealabile, iar în cazul contractelor administrative aceasta este posibilă numai în favoarea entității private cocontractante, care, în calitate de persoană vătămată, poate solicita și obține revocarea contractului, nu însă și în favoarea celeilalte părți a contractului, instituția publică neputând obține revocarea actului emis de entitatea privată. Totodată, Curtea a mai reținut că, în cazul contractelor administrative, procedura prealabilă este utilă numai dacă obiectul litigiului vizează anularea, nu și executarea contractului, deoarece în cadrul procedurii prealabile un act administrativ se poate revoca numai pentru motive de nelegalitate sau inoportunitate. Observând și caracterul neclar și imprezizibil al normelor juridice criticate, Curtea a admis excepția de neconstituționalitate.

15. Având în vedere că Decizia nr. 12 din 14 ianuarie 2020 a fost pronunțată și publicată în Monitorul Oficial al României ulterior sesizării Curții cu prezenta excepție, Curtea urmează să o respingă ca devenită inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale” (în același sens a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 279 din 17 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 6 iulie 2022). Chiar dacă excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă ca devenită inadmisibilă, decizia anterioară de

constatare a neconstituționalității poate reprezenta însă motiv de revizuire invocată în prezenta cauză în temeiul art. 509 alin. (1) pct. 11 din Codul de procedură civilă (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 301 din 5 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 558 din 28 iulie 2014, paragraful 20,

Decizia nr. 418 din 17 iunie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1018 din 26 octombrie 2021, sau Decizia nr. 235 din 3 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 769 din 2 august 2022, paragraful 20).

16. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (6) și ale art. 11 alin. (1) lit. e) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, în redactarea anterioară modificării prin Legea nr. 212/2018, precum și ale art. 11 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare pentru Fizică și Inginerie Nucleară „Horia Hulubei” (IFIN-HH) din Măgurele, județul Ilfov, în Dosarul nr. 836/93/2017 al Tribunalului Ilfov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ilfov — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 2 martie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent-șef,

Claudia-Margareta Krupenschi

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

